

“Amb la Intifada, el poble palestí ha demostrat al món la justícia de les seves reivindicacions i la falsedat, tant teòrica com de fet, de les pretensions sionistes”

BASSAM AL-SHAKAA

EL POBLE DE PALESTINA

Que ha sofert persecució sense defallença, lluitant en la seva Pàtria i des de l'exili amb esperança, “concretant així de generació en generació la seva aspiració a la llibertat i a la independència nacional”: el Dret a ser Palestins. I com a digne representant de la seva causa a l'excalcalde de Nablus, senyor Bassam Al-Shakaa.

L'any 1980 Bassam Al-Shakaa, en aquell moment alcalde de Nablus, fou víctima d'un atemptat per part de colons israelians, en el qual va perdre les dues cames i arran del qual es va convertir en un símbol de la resistència palestina. El 1988 no va poder venir a Barcelona a recollir el premi perquè les autoritats israelianes li ho van impedir. Va recollir-lo Zuahir El-Asi, amic seu, exiliat palestí a Espanya.

L'any 1947, l'ONU va proposar dividir la Palestina històrica en dos Estats independents, un d'àrab (45%) i un altre de jueu (55%). En la guerra de 1948, Israel es va apropiat del 78% del territori i es va autoproclamar Estat independent, començant un conflicte en el qual van ser expulsats 700.000 palestins de la seva terra. En la guerra de 1967 Israel va ocupar el 22% restant: Gaza i Cisjordània.

La primera Intifada (1987-1993) va ser la revolució del poble palestí armat amb pedres enfront dels tancs israelians. Era un poble en lluita per recuperar la part de la terra que se'ls havia pres. Volia posar fi a l'ocupació i forçar Israel a negociar.

Es va iniciar un procés de negociació a Oslo (1993) que no va resoldre el problema, com tampoc les negociacions de Camp David (2000). Els palestins no podien acceptar un Estat fragmentat, impossible de governar, renunciar a Jerusalem com a capital i mantenir les colònies jueves dins dels seus territoris.

Després del fracàs de les negociacions, va esclatar la segona Intifada contra la inoperància del procés de pau. L'espiral de violència va anar en augment, produint-se la destrucció de camps de refugiats, assassinats selectius per part d'Israel i atemptats suïcides d'extremistes palestins.

Les condicions de vida dels palestins són cada vegada més dures i més difícils. La colonització continua amb mig milió de colons israelians a Cisjordània i a Jerusalem Est. Actualment en els territoris palestins ocupats hi ha 540 *check points* fixos i 400 mòbils. Són controls de l'exèrcit israelià a les carreteres que provoquen cues interminables per traslladar-se d'una ciutat a una altra. L'any 2002 Israel inicia la construcció d'un mur de 850 km i 8 metres d'alçada que entra vint-i-cinc quilòmetres dins de Cisjordània. La població palestina, víctima de la neteja ètnica, viu un autèntic apartheid.